

VLÁDCI SEDMIHOŘÍ

MAGICKÁ CESTA

IVA HLAVÁČKOVÁ

FRAGMENT

Magická cesta

Vyšlo také v tištěné verzi.

www.fragment.cz

Doporučujeme další naše e-knihy:

Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Henry H. Neff – Tajemství gobelínu – Probuzení Astarotha

Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v Podzemí

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Iva Hlaváčková

Magická cesta – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Tuto knihu věnuji Sáře Wlodarczykové,
která se narodila, právě když jsem ji dopsala,
a také jejím rodičům Hance a Danovi.

motto

Chce-li tomu osud, svede dohromady lidi dvou různých světů.
Nechce-li tomu osud, tak se možná nepotkáte,
ale můžete se o to pokusit.

Kdo uvěří, uvidí.
Každá cesta vede do Sedmihoří.

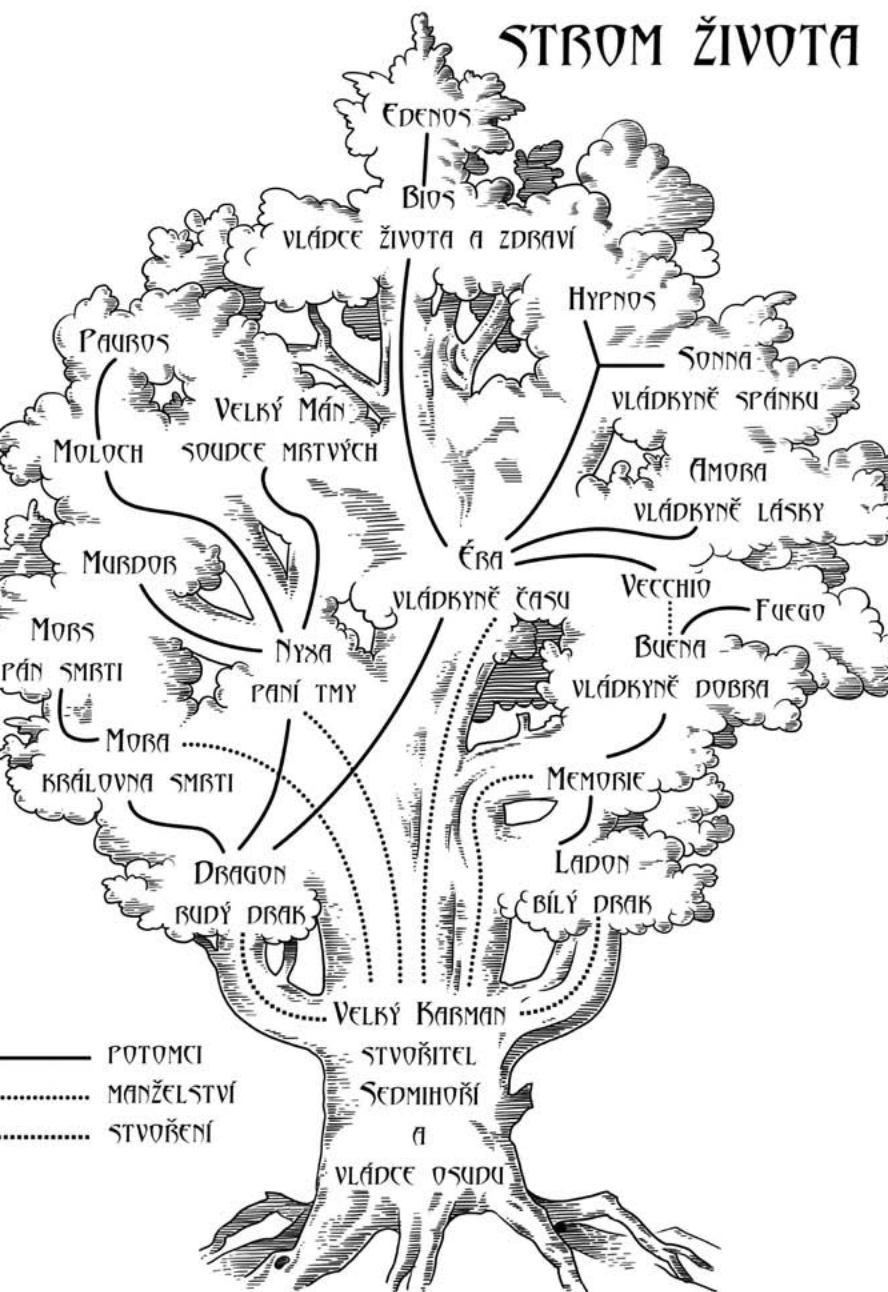
OBSAH

PROLOG	...	7
1. ... ZAČÁTEK PRÁZDNIN	...	11
2. ... BABOU	...	15
3. ... NÁVRAT	...	27
4. ... ČEKÁNÍ	...	34
5. ... KROLL	...	36
6. ... BALTAZARA	...	43
7. ... ČERNÝ ZDROJ	...	50
8. ... NERO	...	52
9. ... TAJEMNÝ PRŮVODCE	...	56
10. ... KŘTINY	...	63
11. ... SPIKNUTÍ	...	71
12. ... SUDBA	...	74
13. ... ÚNOS	...	78
14. ... OBĚTOVÁNÍ	...	81
15. ... VECCHIOVA ZLOBA	...	83
16. ... MEMORIE	...	87
17. ... NEMRTVÍ	...	99
18. ... KROLLOVO VIDĚNÍ	...	103

20. ...	ZLO OŽILO	...	115
21. ...	ROZUZLENÍ	...	117
22. ...	PODIVNÝ HOST	...	121
23. ...	HLEDÁ SE ZACHRÁNCE	...	124
24. ...	ŠKOLA MAGIE	...	137
25. ...	STUDIUM	...	141
26. ...	STROMOVOUS	...	151
27. ...	IFÉNIE	...	157
28. ...	KOUZELNÝ LEKTVAR	...	165
29. ...	MINERALOGIE	...	168
30. ...	NANIN A JANTARA	...	172
31. ...	DRACIO	...	182
32. ...	PŘENOS	...	192
33. ...	PROMĚNA	...	208
34. ...	JASNOVIDECTVÍ	...	211
35. ...	MOLOCH	...	230
36. ...	NOČNÍ MŮRY	...	237
37. ...	JEZERO	...	240
38. ...	PAVOUCI A ZASE PAVOUCI	...	242
39. ...	ZMRTVENÍ	...	245
40. ...	BRÁNA SMRTI	...	252
41. ...	ŽIVOMORA A DIVÉ ŽENY	...	255
42. ...	MORS A HULDY	...	259
43. ...	ČERTŮV VRCH	...	265
44. ...	SVĚTELNÝ ZDROJ	...	271
45. ...	TŘINÁCT ZEL	...	273
46. ...	KONEČNĚ DOMA	...	288
47. ...	SEZNAM VLASTNÍCH JMEN	...	290

STROM ŽIVOTA

PROLOG

Sedmihoří byla už od samého počátku překrásná a velmi stará legendární země. Od chvíle, kdy ji stvořil vládce Velký Karman, ji tvořilo sedm podivuhodných pohoří – Chronos, Nassib, Bios, Tychos, Tartar, Letum a Hados. Tato starobylá říše se stala domovem dávných vládců, draků a démonů, nejstarších nesmrtelných na světě, kteří odnepaměti dodržovali jak pravidla Sedmihoří, tak zákony přírody. Zdánlivě se tato čarovná krajina podobala naší Zemi, ale působila mnohem členitěji a různoroději. Z výšky tato nesku-tečná, až pohádková scenérie připomínala obrovského letícího draka. Sed-mihoří bylo odpradáвна rozděleno na území dobra – Ops a na území zla – Orkus. Ta od sebe spravedlivě oddělovaly močály a mohutné toky dvou řek Vity a Mory. Na stráních opských vrchů se zrodil proud rozdováděné Vity, jenž se následně hravě řinul, a někdy se zdálo, že přímo tančil po úbočích vysokých skal dolů do údolí, kde zněl jako líbezný zpěv najád a oslavy živo-ta. Temná a smrtící Mora se naopak většinou těžce táhla jako lesklý namod-ralý proud tekutého kovu, vytékající přímo z pece podsvětí. Kdo do jejích vod pohlédl, spatřil svůj konec. Tam, kde se řeky potkaly, tam se obě dvě prudce a dravě hádaly. Po velkém sporu, kdy ani jedna z nich nevyhrála, se symbo-licky život spojil se smrtí. A tak to mělo být. Zlo a dobro bylo v rovnováze.

Velký Karman často spokojeně sledoval ze svého paláce, který si postavil na plující hoře Chronos, překrásnou krajinu. Nadšeně obdivoval svou práci – stromy, květiny, roviny, řeky, úpatí a pohoří, které byly tak rozmanité a roztočivé, že společně to byla ta nejdokonalejší a nejnádhernější podívaná. Žádný malíř by to nikdy nedokázal vymyslet a namalovat lépe.

Po čase přestalo vládce osudu bavit být neomezeným a jediným pánem země. Záhy si ke své lítosti uvědomil, že si nemá s kým popovídat, hádat se, škorpit se, usmířovat, vyměňovat si názory a vědomosti, a nemá ani s kým by bojoval a soupeřil, aby mohl dokázat, že je nejmocnějším ze všech. Došlo mu, že zde chybí to nejhlavnější, a to život. Brzo si uvědomil, že potřebuje nějaký svůj protipól. Jednoho dne tak z jeho dechu vzešel plamen a z něho vznikl slovutný pán zla – Dragon, velký kouzelník černé magie, který se dokázal přetělit v rudého draka. Vládce osudu a velký stvořitel Karman se zaradoval – konečně měl protivníka. Neváhal a hned mu svěřil druhou sféru – podzemí a čas.

Zlo už bylo na světě a neprodleně se ujalo svého úkolu, šíření zkažky. Vdechlo v nicotě život neviditelnému a nejděpornějšímu stvoření. Ze tmy se zrodil tajemný magický netvor, tvořený jen čistým zlem, a stal se téměř nezranitelným. Jeho otec a stvořitel ho pojmenoval Nero. A než se kdo nadál, po pestřém a úrodném Sedmihoří se rázem rozprostřela tma a nicota a zlo začalo sílit. Karman se zakabonil, zadumaně si hladil svou dlouhou bílou pěstěnou bradu a přemýšlel. Zlo přece nemůže existovat samo o sobě, musí vzniknout jeho protipól, a tím je světlo – dobro. A tak dlouze hloubal, až z jeho teplého dechu najednou povstal Ladon, kouzelník bílé magie, jenž se dokázal hbitě proměnit v bílého draka s hadím tělem a s božským třetím okem uprostřed čela. Okamžitě byl ustanoven vládcem poslední, třetí sféry – vzduchu a moudrosti. Velký Karman si ponechal první sféru – zemi a osud.

Od té doby se mytologická a čarokrásná krajina začala obydlovat roztočivými stvořeními od vládců až po elfy, víly, najády, obry, lesní mágy, skřety, demony, Sáhy a nemrtvé. Elfové a víly pečovali o přírodu, skřítci se starali o podzemí, najády o řeky a moře, které je obklopovalo, a dryády o stromy. Nefritové se stali skvělými architekty a staviteli. Sáhové, Moloch, Murdor a skřeti, kteří žili v Hádu u jezera Asuri, měli naopak za úkol vše krásné ničit, byli to oblíbenci samotného Dragona.

Velký Karman tento vývoj toleroval. Dobře tušil, že čas a příroda společně s lesními mágy dbá na to, aby byl svět v rovnováze, dobro a zlo si nepřekáželo a usadilo se každé na své polovině Sedmihoří – v Opsu a Orkusu. Někteří v horách, jiní v údolích a rovinách podél řek. Jedině obři žili na svém malém ostrůvku Nefritus.

Záhy byla bájná země zcela osídlena a život poklidně plynul v dokonalé symbióze. Jak už to ale bývá, mezi vládci Karmanem a Dragonem začaly mocenské boje, tichá válka o nadvládu. Ladon stál vždy stranou a vše trpělivě pozoroval. Jenomže území zla – Tartar a celé Třetihoří – sílilo. Jednoho dne Dragon využil své moci a stvořil Tajemnou knihu Tartaru, jež měla nahradit Karmanovu Knihu osudu.

Jednou v noci bílý kouzelník nemohl spát a měl zlou předtuchu. Podíval se do magického oka, které výhružně vzplálo, a spatřil neodvratný osud Sedmihoří i celého světa. Svým vnitřním zrakem pohlédl do utajené knihy, jež ožila a začala měnit nejen osud Sedmihoří, ale i životy lidí. Ladon na nic nečekal a ihned se spojil s Velkým Karmanem. Vládci museli jednat rychle, aby zastavili šířící se zlo a temnotu, která začala pohlcovat zemi. Jako svou odpověď vytvořili Knihu zla a Knihu dobra. Každou knihu chránili čtyři strážci. Dobro strážili Virtos, Vahana, Mabona a Paxos a Knihu zla Nero, Furos, Guerros a Zmor. Ale šířící nicotu a zlo už nedokázali zastavit.

Jako první přišel o život Ladon, bílý kouzelník, nejchytřejší ze všech mágů. Dragon mu jeho zradu a spojení s Velkým Karmanem nikdy neodpustil a dlouho se v lůně Tartaru chystal na svou odvetu, na svůj smrtící protiútok. Ke zkáze nenáviděného soka využil jeho nejoblíbenějšího učně Vecchia, svého vlastního vnuka. A tak se naplnilo proroctví věštce Morsefa a prvorozený syn Velkého Karmana a Éry ve své mladistvé zvědavosti probudil ze stoletého spánku svého nevrlého dědečka. Konečně nadešla Dragonova chvíle a začal se svým dávným nepřítelem Ladonem bojovat o chlapcovu duši. Rudý drak dobře věděl, že jediný, kdo ho může zabít, je jeho vnuk Vecchio. Tak to stálo napsané v Tajemné knize Tartaru a tak to bylo znamenáno i v Knize osudu. Proto se snažil malého Vecchia za každou cenu přesvědčit a dostat na svou stranu, ale chlapce už ovládala bílá magie a jeho milovaný Mistr Ladon. Dragonův vnuk se k jeho nelibosti přiklonil na stranu dobra, a s tím se mohl vládce zla jen těžko smířit.

Dragon byl dost starý a chytrý, než aby počítal jen s pomocí dítěte. Z tohoto důvodu se ještě pojistil smrtícím šípem, který ukoval hned druhý den poté, co bílý kouzelník vyzradil Velkému Karmanovi jeho smělé plány, jak ovládnout Sedmihoří a svět. Smrtící zbraň byla ukována z železné rudy pocházející ze samotného lůna temnoty, hrot byl odlit v plamenech dračího dechu a zakalen jedovatou dračí slinou. Do jediného smrtícího šípu přešla veškerá moc, energie a síla Tartaru. Rudý drak však musel svůj drahocenný poklad dobře skrýt před vládcem osudu; Karman měl totiž oči všude. Svěřil šíp lstivému Antosovi, králi červených vzdušných jezdců strážících Orkus, a domluvil se s ním, jak bílého kouzelníka jednou provždy sprovodit ze světa. Svůj plán posléze zrealizoval.

Malý Vecchio nesl zákeřnou smrt svého Mistra velmi těžce a dědečka zaklel na sto tisíc dlouhých let do nitra Tartaru. Ale Dragon byl připraven na vše a stihl ještě vyslovit zlověstnou věštbu: „Jakmile zatratíš Buenu, do roka a do dne se vrátím a nastane konec světa!“

Aby se tato věštba nesplnila, Sedmihoří a svět musel přijít zachránit vyvolený obyčejný smrtelník ze světa lid. Vyvolenou se stala patnáctiletá Sára Hoffmanová se svým bratrem Ondrou. Ale jak to dopadlo, to už víte z prvního dílu – z knihy Diamantová cesta.

Po Dragonově smrti v čarokrásném a bájném Sedmihoří nastala opět rovnováha mezi dobrem a zlem, skončily nekonečné souboje a vypadalo to, že se život definitivně bude ubírat jediným správným směrem. Tajemná kniha Tartaru skončila v útrobách říše zla stejně jako zlý rudý drak. To, co bylo kdysi dávno napsáno v Knize osudu, se stalo a Buena, vládkyně dobra, si vzala Vecchia za manžela. Konečně se spojilo dobro se zlem a vypadalo to, že zde příběh končí, ale...

ZAČÁTEK PRÁZDNIN

Po dvou letech

Právě končil další školní rok, Sára Hoffmanová se těšila na báječné prázdniny a nemohla se už dočkat. Za uplynulé dva roky se udála spousta pozoruhodných a zajímavých věcí, díky nimž přišla na to, že studium není to nejdůležitější a že se také někdy potřebuje bavit a pořádně uvolnit. Už nepatřila mezi třídní outsiders, získala pár dobrých kamarádů, kteří měli stejné zájmy. Dokonce se přestala bát hodin tělesné výchovy – přece jenom pobyt v Sedmihoří ji zocelil a naučil, že vedle rozumu se hodí i fyzika. Každé ráno vstávala o dvě hodiny dřív a běhala anebo doma poctivě cvičila. Cítila se báječně, byla to teď docela jiná dívka. Sport pro ni už neznamenal ten největší problém, naopak se stal záhy nedílnou součástí jejího života. Přestala nosit brýle, vyměnila je za čočky, a zesvětlené vlasy jí vyrostly až k pasu. Už to nebyla ta nohatá ufnukaná pihovatá holka samá ruka samá noha, ale pohledná mladá slečna. Prostořekost a výmluvnost jí ale zůstaly. Není divu, že díky pozoruhodnému a neuvěřitelnému dobrodružství v Sedmihoří se cítila sebevědoměji. I když se někdy sama sebe ptala, zda to byla opravdu skutečnost. Její bratr se uzavřel do sebe a odmítal o celém dobrodružství mluvit.

Jedinou vzpomínkou na bájnou zemi se stala Babou. Ale tady, ve světě lidí, se nezbedná poletucha chovala úplně normálně jako obyčejná veverka. Dokonce přestala pískat a nic nenasvědčovalo tomu, že pochází z čarokrásného Opsu a že někdy vůbec byla věrnou družkou Sonny, paní snu. Uplynuly skoro dva roky, co jim dotěrná a všetečná Sonna naposled vkročila do snu a jejich poklidný život náhle otočila o sto osmdesát stupňů. Za celou dobu je ani nikdo nekontaktoval, natož aby je pozval zpět do té kouzelné a mystické země nezemě, kde sourozenci Hoffmanovi zažili ten největší, nejbláznivější a nejneuvěřitelnější příběh.

Jediné, co zůstalo a nezměnilo se, bylo to, že Sára byla stále platonicky zamilovaná do Milana. Pořád ještě nenašla odvahu, aby se mu vyznala ze svých citů, ale během července se mohlo všechno rapidně změnit. K její neskonale radosti s ním měla strávit dovolenou u moře a bez rodičů. Všechno vypadalo skvěle. Až na to, že s nimi poletí i nenesitelný Ondra a téměř dokonalá Andrea, sestra jejího vyvoleného. Ti dva totiž spolu nějaký čas chodili. Sára si marně lámala hlavu, jak se těch dvou vetřelců zbavit, ale nic ji nenapadlo. Představa, že bude sdílet pokoj s rozmazlenou Andreou – Barbínou, kterou nezajímá nic jiného než šminky, hadříky a listování módními časopisy, byla opravdu alarmující a zničující, ale vědomí, že hned ve vedlejším pokoji bude spát Milan, se kterým potom bude trávit celý den, ty mínusy trochu potlačovalo. Během posledního měsíce ji napadlo, že by těm dvěma mohla koupit výlet na nějaký opuštěný ostrov a pilot by je tam pak prostě zapomněl. Ale byl tu malý zádrhel. Chyběly jí peníze. Takže musela vymyslet jiný plán. Sára Hoffmanová byla naprosto přesvědčená, že prázdniny jí nemůže nic zhatit. Jedině snad její protivný bratr...

Studentka se nadechla, vítězně a tak trochu nostalgicky se podívala ke škole a rozloučila se se svou kamarádkou Natálií: „Tak se měj a volej!“

„Sáro, v porovnání s mými prázdninami budou ty tvoje tak nudné. Letíme totiž do L. A. Bože, co když tam potkám Brada Pitta!“ nadšeně zapištěla Natálie. „Umíš si představit, co bych mu měla říct? Nebo třeba Leonarda di Capria... Já se snad zblázním!!!“ poskakovala na místě.

„No, já jedu do Řecka a tam jsou všichni slavní už mrtví. Kdybych si mohla vybrat, volila bych větší romantiku – třeba Afriku. Setkat se se lvem, to by byl zážitek! Nebo mám ještě lepší nápad – co takhle vrátit se v čase? Víš, chtěla bych potkat Van Gogha a vidět ho tvořit. Třeba by namaloval můj portrét...“

„Jsi magor a on taky, vždyť si uřízl ucho. Já bych raději vlastnila ty jeho slunečnice. Víš co, pojď se vsadit, kdo bude mít lepší zážitky. Vsaď se, že vyhraju na celé čáře!“ Natálie se odmlčela, chvíli přemýšlela a pak radostně zajásala: „Už to mám! Všechno zachytíme na videokameře a až se vrátíme,“ spiklenecky na ni mrkla, „tak si to budeme pouštět a hodnotit.“

„Fakt bomba! Já ti nevím, budu spát na pokoji s Milanovou sestrou Andreou, je vážně nudná, zřejmě prohraju...“

„Co ty víš? Buď optimista,“ téměř vítězně poplácala Sáru po zádech. „No tak, nevzdávej to. Nebudete přece furt na pokoji, ne?“

„Počkej, neřekla jsem, že jdu od toho. Třeba se Milan konečně rozhoupe,“ dívka se zasnila a významně na kamarádku mrkla.

„Tak jo, беру to!“

Dívky se vsadily o Sářiny nejlepší rifle a Natáliinu žehličku na vlasy. Rozloučily se a Sára si to namířila rovnou za Milanem a Ondrou do střižny, kde právě stříhali svůj studentský film. Chvíli je znuďeně sledovala a poslouchala. Snažila se nějak zaujmout pohledného mladíka, ale ten se věnoval jen a jen práci. Zakašlala, ale nikdo se na ni ani neohlédl. Věděla, že musí něco udělat.

„Páni, já zírám, tvá hlavní hrdinka se jmenuje Sonna. To je náhoda, a to jsi prý zapomněl na...“

Bratr jí okamžitě skočil do řeči a rázně ji okřikl: „Prcku, pracujeme! Táhle jsou dveře! Sbohem!“

Naštěstí se jí zastal Milan: „Taky zírám, už jsem se ho ptal, jak na takové podivné jméno vlastně přišel, ale řekl mi, že točíme film o snící dívce a že Sonna to prostě vystihuje.“

„Svým způsobem má pravdu. Sonna znamená sen,“ řekla Sára. Pak na Milana spiklenecky mrkla a zeptala se: „Už ti Ondra řekl, jak se se Sonnou vlastně setkal?“

„Povídej! To mě zajímá. Co takhle zajít na kafe?“ podíval se na náramkové hodinky a dodal: „Tak asi za hodinku?“

Bratr k ní vyslal nenávislný pohled, vyskočil z otočné židle a rychle ji vyprovázel ven. Zasyčel: „Jestli vykecáš něco o Sonně, já Milanovi řeknu o tom, že jsi do něho zabouchnutá už od deseti.“

„Klidně, byla jsem malá. Už je to dávná minulost. Ale Sonna minulost není, co?“

Odpovědí jí bylo jen prudké zabouchnutí dveří. Sára zůstala sama na chodbě a zlostně se dívala na zavřené dveře. Vtom jí zapípala SMS, na displeji se objevilo: *V pet ve Filmcafe. Milan.*

BABOU

Po příjemném posezení v kavárně Milan doprovodil zamilovanou Sáru domů. Stáli spolu před domem a právě se loučili. Vztáhl k ní ruku a odsunul jí pramen vlasů z pusy. Usmál se na ni, a konstatoval: „Myslím, že prázdniny nebudou tak docela ztracený, řekl bych, že se skvěle budeme doplňovat. Nečekal jsem, že...“

Dívka ho nenechala domluvit a vyhrkla: „Taky si myslím, že si to pořádně užijeme. Víš...“

„Jsem rád, že máš stejný názor a že jsi pořádně cáklá.“

Dívka se zarazila a sama pro sebe dodala: *Něco je špatně, tohle přece nevypadá jako vyznání lásky Má se mi zamilovaně podívat do očí a říkat, jak jsem krásná, vtipná... ale cáklá?!*

„Už jsem se bál, že se na mě nalepíš, ale po dnešním kafi jsem pochopil, že tam jedeš kvůli tomu stejnému, co já“

„To si piš!“

„Teď jenom vymyslet, jak je setřást.“

Pomyslela si: *Tak tohle už zní lépe a teď dodá, abychom byli spolu sami. Ani nevíš...*

„Už to mám! Prostě spolu vždycky vyrazíme a pak se rozdělíme.“

„Rozdělíme?“ udiveně se zeptala.

„Ano, jak bychom si asi někoho našli? Chápeš? Řekyně jsou nádherný!“

„Jasně,“ a sama pro sebe si pomyslela: *A co teprve ty sochy.* „Prostě si užijeme a pak se vrátíme spolu na hotel. Přesně tak jsem si to představovala...“ A v duchu doplnila: *Paráda!*

Milan se podíval na hodinky a řekl: „Promiň, mám rande.“

„Aha. Tak se uvidíme na letišti. Měj se!“

Sára se smutně dívala za odcházejícím mladíkem a uvědomovala si, že její představy se jí začínají hroutit. Naivně si dosud myslela, že se mu trochu líbí. Vždycky s ní mluvil tak nějak dvojsmyslně a v náznacích. Tolik se spolu nasmáli... Teď pochopila, že ji bere jen jako kamarádku.

Doma hned za dveřmi křičela: „Babou, vidělas to? Ten bídák mě sprostě využil. Mám ho krýt, aby mohl balit řecký holky!“ Ale nikdo se neozval. „Babou, potřebuji tě! Dáme si kýbl zmrzliny se spoustou oříšků! Musím se okamžitě uklidnit.“ Zapískala třikrát na prsty, jednou dlouze a dvakrát krátce, jako vždycky, když svého chundelatého miláčka přivolávala, ale dnes na ni odnikud chlupatá koule nevyskočila. Nikdo jí radostně neolizoval obličej a z jejích dlouhých vlasů si neudělal hnízdo. Nechápatě zavrtěla hlavou, za dva roky se z nich staly nerozlučné přítelkyně. Nejdříve si myslela, že je to jen hra, ale po hodině a půl se už začínala o svého mazlíčka opravdu bát. Rázem zapomněla na trápení s Milanem. Ke svému zděšení totiž zjistila, že se její milovaná Babou prostě ztratila.

Bezradná Sára nevěděla, co dělat a kde ještě hledat. Vtom ji napadla poslední možnost, jak by možná zjistila, co se vlastně stalo. Nejistě se zadívala na sousední jednopatrový domek, kde bydlela paní Pospíšilová. Ta celé dny i noci vyhlížela z okna a všechno si pečlivě zapisovala do tlustého sešitu. Když byla dívka malá, chtěla jí sešit několikrát ukrást a zjistit, co si do něho zaznamenává, ale nikdy se jí to nepodařilo. Neexistoval prostě den, aby si pečlivá paní Lída nestěžovala nebo někoho neudala. Byla lepší než rozvědka, nikdy jí nic neuniklo a registrovala ve vilové čtvrti snad každý pohyb.

Sára se nadechla, odhodlala se a vypravila se za sedmdesátiletou ženou, které v ulici nikdo neřekl jinak než „bonzačka“. Ani nemusela zvonit, protože zvědavá sousedka byla jako vždy vyložená v okně.

Děvče se mile usmálo, zamávalo na ni a servilně pozdravilo: „Dobrý den, paní Pospíšilová! To máme dneska krásně, že? Brzy bude úplněk. To je nejlepší zalívat. Nikdo v ulici nemá hezčí zahrádku.“

Stará žena na ni bez pozdravu nepříjemně vypálila: „Co chceš?“

Dívka si pomyslela: *Čarodějnice jedna, raději se otočím a vrátím se.* Ale pak jí to nedalo, šlo přece o Babou. Vzápětí ji napadlo, co když ji ta ježibaba odchytila a teď si ji chce upéct k večeři. Vtom jí musí zabránit, stůj co stůj. Vždyť celý podzim a zimu vyhrožovala, že jestli se ta chlupatá havěť někdy ukáže u ní na zahradě, udělá si z ní veveřici na modro. Sára Hoffmanová se přestala bát, odkašlala si a kurážně se zeptala: „Prosím vás, nevíte náhodou něco o mé veverce Babou? Neviděla jste ji? Víte, je mi divné, že ještě není doma.“

„Ty se mi opovažuješ říkat babo?“

Ta babizna je ještě hluchá, to mi tak scházelo... „Neříkala jsem babo, ale Babou, tak se jmenuje moje poletuška.“

„Bože, ta příšera ještě žije?“

Sára si pro sebe odpověděla: *Pokud sis ji neuvařila k obědu, tak snad ano.* Nahlas pravila: „Budete se divit, ale ano. Asi vás zklamou, ale není to jednoletá kytka.“

„Tvoje matka ví, jak se chováš ke starým lidem?“

„Podívejte se, jen jsem se zeptala, zda jste neviděla mou poletuchu.“

„Jsi nevychovaný spratek. A věř mi, kdyby se ukázala na mé zahradě, tak popadnu brokovnici a...“

„Na shledanou,“ řekla Sára, ale pak si neodpustila a jízlivě dodala: „babi.“ Okamžitě jí bylo jasné, že tahle babizna nic neví, jinak by se tak nečertila. Ale moc jí tento rozhovor na náladě nepřidal.

„Budu si na tebe stěžovat!“ ječela za ní drbna a hned si něco pohotově zapisovala do sešitu.

Dívka prohledala snad každý kout v domě, v zahradě i blízkém lesoparku, prošmejdila kdejaký strom, prolezla vše skrz naskrz, ale ni-

kde žádná stopa. Odnikud se na ni nevyřítilo rozjařené chlupaté tornádo, které si vždy náramně vychutnávalo přepadení. Její panička se ji snažila nalákat na oblíbené oříšky a slibovala vše možné. Lidé jdoucí kolem ní ji buď nechápavě mýjeli, nebo se se zájmem zastavovali a mysleli si své. Dřív by možná Sáře vadilo, že se v jejich očích jeví jako blázen, který mluví sám se sebou a pomateně volá do korun stromů. Nyní se jen pousmála. Po zkušenostech ze Sedmihoří život vnímala jinak a mnohem jednodušeji. Pochopila, že se všechno překotně mění a nikdy nikdo neví, co se v následujícím okamžiku stane.

Hodně pozdě večer dorazila utrmácená a unavená Sára domů. Svou chlupatou přítelkyni však nenašla. Bez pozdravu prošla kolem zaneprázdněné matky, jež právě seděla u počítače a něco psala. Otec jako vždy usnul u televize, kde běžel nějaký německý romantický film. Dříve by jejich dcera okamžitě přiskočila k ovládači a přepínala na jiný kanál. Dnes ji to už ani nenapadlo – červenou knihovnu, telenovely a nekonečné seriály opravdu nemusela. Vlastně ani nechápala, kdo se na to může dívat, ale od Milana zjistila, že to sleduje i sladká a dokonalá Andrea. Už se s ní viděla v noci na pokoji, jak spolu budou sledovat nějakou srdcebolnou řeckou telenovelu a v ruce mačkat promočené kapesníky. Ještě ráno se do Řecka tak těšila a teď se jí zdálo, že to budou ty nejhorší prázdniny jejího života. Už dopředu se cítila zklamaná.

Sedla si na postel a smutně hleděla k lesoparku. Nechápala, co se vlastně stalo, protože tohle Babou ještě nikdy neudělala. Od té doby, co ji Ondra našel, se od sebe nehnuly na krok. Sice poletucha už nemluvila, nekouzčila a ani nepískala, ale děvče nějakým šestým smyslem tušilo, možná ve skrytu duše doufalo, že je to její milovaná poletuška ze Sedmihoří. Ale Ondra se ukázal jako věčný skeptik a zdálo se, že vše vytěsnil ze svých vzpomínek. Jako by na celou bájnou krajinu už zapomněl. Později ale jeho sestra zjistila, že tak úplně nezapomněl – náhodou našla v koši zmačkaný papír, na kterém byla naskicovaná tvář křehké Sonny. Nepamatovala si, že by její bratr někdy oplýval výtvarným talentem. Když ho na to upozornila, rozčílil se a tvrdil, že to

není žádná Sonna, ale hrdinka jeho filmu, a že Sedmihoří je jen fikce a prostě se to nikdy nestalo. A jí by radil, aby přestala snít a konečně dospěla.

Sára jeho reakci nechápala. Sonnu, které Ondřej nemohl v bájně zemi přijít na jméno, si teď tajně kreslil, a k Babou, se kterou toho tolik prožil, se choval chladně, až odtazitě. Přitom právě on ji to osudné léto přinesl k nim domů. Veverce se poslední dva roky neustále vyhýbal, a ani jednou jí neřekl Skřítku, Chlupatice nebo Babou. Nazýval ji, když už nebylo zbylí, „ta podivná věc“ nebo „zvíře“.

Pro jistotu nechala Sára v noci okno otevřené dokořán a čekala, zda se konečně její milovaná veverka objeví. Ale neukázala se ani druhý den. Dívka chodila jako bez duše a zaraženě mlčela. Od lesoparku až k nim domů nasypala na cestu různé oříšky, které měly malou tulačku nalákat zpět. Když je sypala u nich na zahradě, její bratr se docela dobře bavil a škodolibě jí vysvětloval: „Sáro, probud’ se, je to veverka a potřebuje svobodu. Jak by se to líbilo tobě, kdyby tě nějaká pomatená holka zavřela do klece?“

„To je snad rozdíl, ne? Podívej, Babou není zavřená v kleci, má tady zahradu a lesopark. Může si dělat, co chce.“

„Napadlo tě, že třeba potřebuje nějakého veveráka?“ pobaveně si ji dobíral.

„Babou? Nesmysl,“ utrousila uraženě a odcházela do svého pokoje.

Vtom se ze sousední zahrady za dřevěným plotem ozvalo: „Okamžitě to uklid’!“

Sára se otočila, zcela klidně se podívala na vřeštící sousedku a hlesla: „Dobrý den, paní Pospíšilová! Asi vás zklam. Tohle je moje zahrada a já si tady můžu dělat, co chci. Nebo snad ne?“

„Tak to teda ne, kvůli tobě sem přitáhne z lesoparku všelijaká havěť. Kvůli tobě budu mít blechy, vši a já nevím, co ještě!“

„Paní Pospíšilová, tyhle blechy na vás nepůjdou. Vážně.“

Ondra se nejdříve dusil smíchy, ale když žena ječela: „Já to tak nechám, udám vás na úřadu a poštvu na vás hygieniky!“ tak se hlasitě rozesmál a už ho nic nezastavilo.

„Tak ty se směješ starým lidem?“

„Ale ne, to bych si nedovolil, madam, jen lidské hlouposti,“ odpověděl a odcházel raději domů. Pak mu to nedalo, otočil se, došel k plotu a poznamenal: „Klidně si poslužte a já jim řeknu, že žerete kočky a psy. Co vy na to?“

„Co si to dovoluješ, spratku?“

„Budete se divit, ale mám to natočený,“ vystřelil jen tak od boku a uličnický se na ni usmál.

Kupodivu drbna Pospíšilová nevřeštěla, neječela, ani se na něho nevrhla přes plot, ale v tichosti odešla do svého domku a ten den se v okně už neukázala.

Sára ohromeně pohlédla na Ondru a zeptala se: „Páni, ty to máš vážně natočený? Musíme s tím okamžitě něco udělat, poslat to na ligu pro ochranu zvířat a...“

„Ségra, klídek, jen jsem blafoval. Hele, přece nechceš být udavačka jako ta stará čarodějnice.“

„Ale často tam na zahradě nějakou tu kočku vidím. A pokaždý jinou,“ zamyslela se, poškrábala se ve vlasech, vrhla k němu zvědavý pohled a dodala: „Je to zvláštní, že, když nesnáší zvířata. Co s nimi asi dělá?“

Ondra neodpověděl, laxe nad tím mávl rukou a šel dovnitř.

Sára se vracela z lesoparku, kde opět beznadějně hledala svou věrnou přítelkyni, a snad ze zvyku automaticky vzhledla k oknům sousedky. Ale ta se opět neukázala. Nechápatě pokrčila rameny. Vtom se jí zdálo, že se přes bílou zeď domku mihl nějaký stín, a zároveň to něco vletělo do bočního otevřeného okna.

„Babou!“ šťastně vzkřikla dívka. Opravdu měla pocit, že zahlédla její šedostříbrný kožíšek s bílou náprsenkou, i když se z tohoto pohledu a díky stínu jevil spíš černý. Dívka se zarazila. Nemohla se přece mýlit, dlouhý chlupatý ohon s černým koncem by poznala kdykoliv a kdekoliv. Přemýšlela, zda má na sousedku zazvonit, ale vzhledem k tomu, že jí dnešní incident úplně stačil, raději si to rozmyslela. Hbitě přelezla dřevěný plot a kradla se podél stěny k otevřenému oknu. Opatrně nakoukla dovnitř a s pootevřenou pusou zírala do kuchyně. Údajná ve-

verka byl totiž pořádně velký černý kocour, který se spokojeně otíral o nohy paní domu a předl. Vzápětí jakoby se celá místnost rozmňoukala a zaplnily ji kočky všech možných ras, barev a velikostí. Nadešel čas večere. Paní Pospíšilová je svolávala: „Mňami, mňami!“ Najednou přestala a podívala se ven. Děvče se sice okamžitě skrčilo, ale už bylo příliš pozdě. Ozvalo se: „Sára Hoffmanová, neschovávej se, já tě vidím!“ Žena pohladila kočky po hlavě a šla k oknu. Pohlédla dolů a viděla dívku, jak se krčí pod parapetem. Rukou jí zatahala za vlasy a řekla: „Tak pojď dál, ty špióne.“

Sára na ni vystrašeně pohlédla a špitla: „Pro-promiňte, myslela jsem, že to byla Babou, co před chvílí skočilo do okna.“

„To je Herkules. Tak pojď, seznámíte se a pomůžeš mi nakrmit ty chlupáčky.“ Kupodivu se na ni přátelsky podívala a zasmála se. „Neboj, já tě nesním. Tak už znáš moje tajemství. Klidně vlez oknem.“

Děvče se protáhlo oknem dovnitř a rozplývalo se: „Jsou úžasní! Kolik jich vlastně máte?“

„Ani nevím,“ pokrčila rameny sousedka a pokračovala: „Asi šest je mých a pár je dost divokých, těm říkám plašani. O ně se bojím nejvíc.“ Podala jí do ruky konzervu a řekla: „Nandej jim to do misek.“ Pak se vrátila k původní větě. „Plašani jsou kočky, kterým ublížili lidé, bojí se jich, nemají na ně hezké vzpomínky. Víš, majitelé je prostě vyhodili na ulici, popřípadě je vypustili někde v lese. Dvě jsem našla zavřené

v kontejneru. Přijdou se jen najíst a pak utíkají zpět do bezpečí. Dál od lidí.“ Přestala mluvit a sledovala dívku, jak kočky laská po sametových kožiscích. Významně se pousmála, pokývala hlavou a uznale pravila: „Žasnu, tebe se nebojí. Jsi dobrý člověk, Sáro Hoffmanová.“

O Sáru se právě otíral velkou hlavou bílý kocour, vzápětí po ní předními tlapkami šplhal a dožadoval se jídla.

„To je Caesar, našla jsem ho před třemi lety pohozeného v naší ulici v kontejneru v igelitce. Mohly mu být tak dva měsíce. Byl skoro udušený. Poznala bys to dneska?“

Sára se k němu sklonila a on jí olízl nos.

„Je nádherný, vypadá majestátně, opravdu jako císař, jeho veličenstvo... Ty jsi ale krásný kocourek.“

„To jsou všichni, tedy myslím výsosti. Kočky jsou pozemští andělé, vlastně všechna zvířátka, i ta tvá Babou. Už jsi ji našla?“

„Ne,“ řekla Sára a zesmutněla.

„Neboj, vrátí se. Podívej se na Herkula, týden se neukázal, byl na záletech, a teď přišel. Vidiš, jak je vyzáblý? Jen mu pořádně nandej, potřebuje nabrat nějaké to kilo a energii. Víš, zvířata poznají, když je mají lidi rádi, a vracejí se. Tak se přece posad' a vem si koláč. Neboj, není posypaný arzémem... Nevěř tomu, co o mně sousedi říkají.“

Dívka se posadila a zálibně se dívala na mlaskající kočky, kocoury a koťata. Všichni se tvářili nadmíru spokojeně. Zjistila, že stále přibývají noví a noví zájemci o dobrou večeři. Většinou vylézali ze sklepa.

„Ve sklepě mají své království, je tam kotel a teplo, i když celý tenhle barák je vlastně jejich. Někdy mám opravdu pocit, že jsem tady jen na návštěvě, ale mně to nevadí. Jsou pro mě vším. Před deseti lety mi našli nádor a vypadalo to se mnou zle. Dostala mě z toho Andělka,“ ukázala prstem a dodala: „To je ta drobná mourovatá, už jí je dvacet let. Je to úctyhodná dáma a má léčitelské schopnosti.“

Anděla, jako by poznala, že se o ní mluví, přestala pomlaskávat. Důstojně přišla ke své paničce, ta ji zvedla, položila si ji na klín a hladila ji po lesklé srsti.

„Proč si to necháte líbit?“ řekla s plnou pusou Sára.

„Co?“

„No to, jak vás lidi pomlouvají, že jíte kočky a že jste zlá.“

„Víš, to je jednoduché... Před pětadvaceti lety jsem se začala starat o zaběhnuté kočky, to jste tady ještě nebydleli,“ odmlčela se a kočičku políbila na čumáček. Povzdechla si: „A místní na mě hned začali psát udání, že jsem špindíra a že to u mě smrdí. Neustále na mě posílali hygieniky. Bylo to dost nepříjemné, a tak se od té doby o ně starám tajně a ty své ven nepouštím. Bojím se o ně, nikdy nevíš, kdo jim co udělá. Proto si hraju na zlou... Abych ti pravdu řekla, je mi to jedno, co si o mně kdo myslí. Jen Bůh a já vím, jak je to doopravdy.“

„Nechápu to, jste kočičí máma a moje Babou vám vadí?“

„Mně Babou nevadí, často ke mně chodí na oříšky a má moc ráda bábovku a šlehačku...“

„Bábovku?“

„Ano. Jenom se bojím, abych zase sousedům nebyla moc na očích. Víš, chráním tím tyhle bezbranné chlupáčky. Kdo by se o ně staral?“

„Chtěla bych se vám za mě a bratra omluvit. Je mi to strašně trapný, jak jsme se dneska odpoledne chovali. Můžete mi odpustit? Prosím...“

„To nic, zasloužila jsem si to. Tolik jsem chránila mé miláčky, až jsem zapomněla na to, že jsem člověk. Vzdálila jsem se normálnímu životu. Začala jsem nenávidět lidi, vlastně jsem vás všechny začala házet do jednoho pytle, ale ty jsi moc hodná holka... Neboj, Babou se ti vrátí. Má tě ráda.“

„Jak to víte?“

„Říkala mi to.“

„Jste čarodějnice?“ zničehonic se zeptala Sára.

„Cože?“ zakuckala se paní Pospíšilová, která právě pila čaj. Udiveně na děvče zamrkala.

„No, říká se to o vás... Prý dokážete lidi uřknout a přivodit jim různé nemoci a neštěstí.“

„Za neštěstí si můžeme sami a za nemoci taky. Každá nemoc nás varuje, poukazuje na to, že něco v našem životě není tak docela v pořádku.“ Pak se zasmála, uličnický na ni mrkla a podotkla: „Pokud vím, tak čarodějnice nejsem, ale dokážu lidi pořádně naštvat.“

„Tak to mohu potvrdit,“ souhlasila dívka. „Žijete jinak než lidi v naší čtvrti. Jste podivínka a samotářka. Opravdu píšete udání?“

„Myslíš?“ Pátravě si ji prohlížela a pravila: „Ne, jen své okolí trochu straším. Udavač je tady někdo jiný.“ Dlouze pohlédla do jejích očí, a jako kdyby v nich četla, dodala: „Ale ty to budeš mít, děvenko, taky dost těžké. Jsi výjimečná a to se neodpouští. Nečeká tě jednoduchá budoucnost.“

„Jste snad jasnovidce?“

„Ne, jsem jenom stará ženská a něco už o životě vím.“

„Škoda, mohla jste se podívat do křišťálové koule a najít Babou.“

„Bylo by báječné, kdyby to bylo tak snadné.“

„Super! To bych tedy fakt potřebovala.“

„Nepotřebovala. Věř tomu, život by ztratil na půvabu, kdybys všechno věděla dopředu. Život je hra, a to je na něm zábavné.“

„Já nevím, někdy mám pocit, že je to spíš drama, a ne komedie.“

„Jestli chceš, můžu ti vyložit karty a říct, kde je Babou.“ Paní Pospíšilová vzala karty, podala je dívce a rozkázala: „Zamíchej je a pak sejmí pravou rukou.“

Sára míchala tak horlivě, že jí karty padaly na podlahu a pod stůl a vůbec ji neposlouchaly. Nakonec se jí to podařilo.

Kartářka si od ní vzala taroty a rozložila je na stole. Pokyvovala hlavou.

„Tak mám pro tebe dobré zprávy. Babou se ti ráno vrátí a čeká tě dlouhá cesta...“

„Letím na prázdniny do Řecka. Ještě včera jsem se vážně těšila, ale teď jsem spíš rozčarovaná.“

„Zklamala ses v Milanovi?“

„Jak o něm víte? Umíte snad číst myšlenky?“

„Řekla jsem Milan? To byla jen náhoda. Můj manžel se jmenoval Milan. Ale vás dva jsem viděla, jak jste se loučili před vaším domem. Bylo vidět, že to nedopadlo zrovna podle tvých představ. Dám ti radu. To, co si představuješ, to se stane. Mysli pozitivně. Mladá dámo, záleží to na tobě, zda získáš chlapce svého srdce.“

„To se sice snadno řekne, ale realita je jiná. K mému věku přece pochybnosti patří.“

„Ano, ale i zklamání a rozčarování.“

„Čeká mě láska? Víte, jsem snad jediná holka ve třídě, která nemá kluka. Naty za dva roky vystřídala snad tucet kluků a já ani jednoho. Nevím, já je snad odpuzuju.“

„Láska přijde, všechno jednou v životě přijde.“

„Jasně, přijde i smrt.“

„Tvůj problém je, že jsi příšerně pesimistická. K tvému věku se to nehodí. Mládí má být rozverně a veselé.“

„Někdy si připadám, že mi je třicet.“

„Říkala jsi, že letíš do Řecka?“

„Ano.“

„To je zvláštní. Podle karet to vypadá, že se vydáš do jiné země. Je mi líto, ale žádnou lásku tam momentálně nevidím. Vidím spíš problémy, taky studium...“

„To snad ne!“

„Budeš se vzdělávat. Vypadá to na studijní pobyt.“

„Mně nikdy nic nevyjde. Jak to vypadá, budu se vzdělávat v telenovekách a ve šminkách. Andrejka je prostě...“ větu však nedokončila a jen posmutněle mávla rukou.

„To je zvláštní, je to spojené s dobrodružstvím a nebezpečím.“

„Nebezpečí?“

Stará žena neodpovídala, její tvář náhle zvážněla a čelo se zkrabatělo obavami. Podívala se ven z okna, nastalo podivné ticho. Anděla jí seskočila z klína a utekla do sklepa. Pospíšilová začala uklízet karty a pravila: „Jsou to jen karty, jak se říká, ďáblový obrázky. Měla bys jít už domů.“

„Stalo se něco? Prosím, podívejte se znovu,“ zaprosila Sára.

„Sáro Hoffmanová, jsi pozoruhodná dívka. Mám pro tebe jednu dobrou zprávu – až se ráno probudíš, tvá veverka se objeví, ale moc se neraduj. Čekají tě velké starosti.“

„Starosti? To jako odložím cestu?“

„Cestu určitě neodložíš, jak jsem řekla, čeká tě, ale nebude taková, jak si myslíš. Budeš překvapená.“

„Opravdu tam nevidíte lásku?“

„Láska přijde až mnohem později. Nečeká tvá maminka nebo někdo v rodině dítě?“ zeptala se znenadání sousedka.

„Ano, moje sestřenice. Páni, jak to víte?“

„Karty vědí všechno. Viděla jsem tam nějaké komplikace.“

„Něco s porodem? Bude nemocné?“

Žena opět zamíchala karty a četla z nich. „Tvá sestřenice o něj může přijít...“

„Tak to jí nemohu říct. Víte, osm let se snažila o dítě. Prosím, podívejte se ještě jednou!“

„Promiň, byl to omyl, tvé sestřenici se narodí zdravá holčička. Měla bys už jít. Někak mě dneska karty neposlouchají.“

„Díky za koláče i za výklad.“

Žena vstala, šla ke knihovně, vytáhla z ní nějaké knihy a podala je Sáře se slovy: „Budou se ti hodit.“

Dívka s úžasem v očích četla nahlas názvy: „Magie, Nová čarodějnice, Kouzla, Léčitelství... Hmm, tak nevím. Víte, moc na tyhle věci nejsem, ale i tak děkuju.“

„Slib mi, že si je pořádně prostuduješ a na cestu si je vezmeš s sebou.“

„Slibuju. Najdu tam nějaký lektvar na lásku?“

„Samozřejmě. Najdeš tam vše, co budeš potřebovat.“ Vtom se sousedka zarazila a podržela se na bradě. „Víš co, ještě jedna kniha se ti bude hodit.“ Podala jí knihu Léčení s vlami. „Tady najdeš modlitbu za ztracené zvířátko.“

NÁVRAT

Sára Hoffmanová sice sousedce slíbila, že si zapůjčené knihy za-ručeně přečte, ale doma je okamžitě šoupla pod postel s tím, že se k nim někdy časem dostane. Prostě je jen prolistuje, aby věděla, o čem jsou, kdyby se jí na to „kočičí máma“ ptala. S určitostí věděla, že tuto pofidérní literaturu nikdy v životě potřebovat nebude. Vůbec jí celé dnešní setkání se sousedkou připadalo zcela absurdní. Lehla si do postele a hned si vzpomněla na Babou, která vedle ní často spala na polštáři schoulená do klubíčka a legračně ji lechtala neposedným ocáskem. Nemohla usnout a téměř celou noc probřečela. Nezbedná poletucha jí chyběla čím dál víc. Pak si vzpomněla, že mezi těmi podivnými esoterickými a mystickými knížkami je Léčení s vílami. Vytáhla ji a nalistovala stránku, kde byla modlitba za nalezení ztraceného zvířátka. Stále dokola opakovala modlitbu za Babou, až z toho k ránu samou únavou na chvíli usnula.

Už začínalo pomalu svítat, když vtom znenadání do otevřeného okna vletělo malé chlupaté torpédo s černými kukadly a velkým huňatým naježeným kormidlem. Nějak to neubrzdilo a rozpláclo se na peřině. Malé chlupaté stvoření začalo okamžitě Sáru radostně olizovat

a pištět. Dívka se nejdříve lekla, potom nevěřícně otevřela jedno oko, pak druhé. Vzápětí vyjekla samou radostí, začala svou tulačku zahrnovat polibky a přitom ji laskavě hubovala: „Tohle mi už nikdy nedělej! Víš, jak jsem se o tebe bála?!“

Poletucha si dala tlapky před čumáček.

„Představ si, co se mi zdálo!“

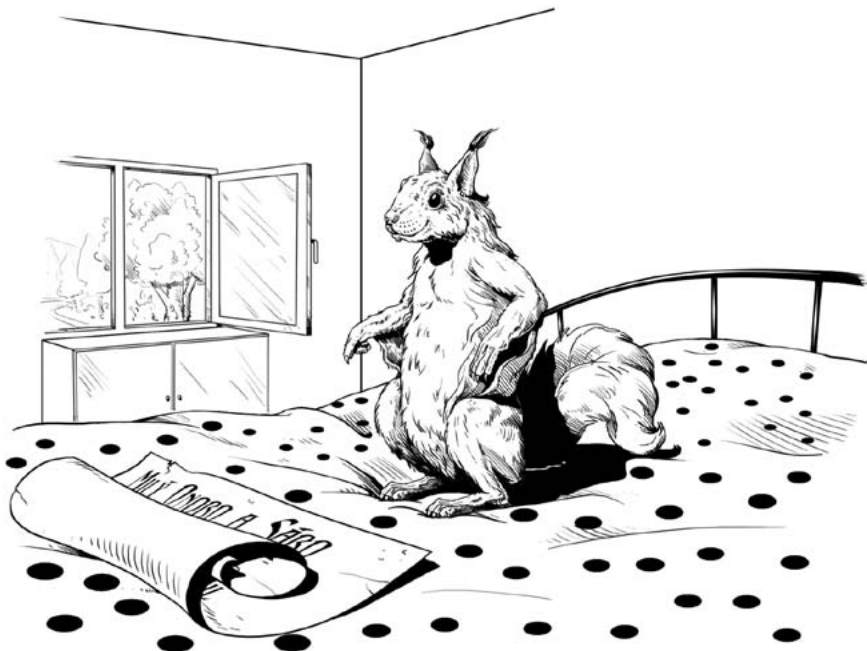
Veverka na ni zamrkala chytrýma malýma očkama.

„Zdálo se mi o Sonně, ale bylo to zřejmě díky tomu filmu, co točí Ondra.“

Létající veverka na ni znovu nezbedně mrkla a zatřepetala chocholkami na uších, až Sárů nepřijemně polechtaly pod nosem. Usmála se na Babou a odsunula jí hlavičku stranou.

„Víš, Babou, je to zvláštní. Někdy si opravdu myslím, že to všechno byl pouhý sen, že jsem ani v Sedmihoří nikdy nebyla, že jsem nehledala všechny ty diamanty a nepotkala Ebivrahy a další potvory. Ale pak se podívám na tebe a najednou jsem přesvědčená, že se to opravdu stalo, že to byla skutečnost. Na všechno se tak živě rozpomínám. Třeba, jak jsme se ocitli v bažinách a hledali diamant statečnosti.“ Přitiskla ji k sobě a pohladila ji. „Bylo to neuvěřitelné, jak ses přes svou neohrabanost na zemi ve vzduchu najednou vznášela jako nějaký orel, vypadala jsi tak vznešeně. Byla to úžasná podívaná. Ty, taková malá chlupatice – a jak jsi jim dávala pořádně zabrat. Paráda! Narážela jsi do nich jako dobře mířená střela. Poletuško, byla jsi tak mrštná, až k nevíře rychlá a hbitá, že ti hnusáci proti tvým dobře načasovaným útokům neměli pražádnou šanci a padali jako shnilé hrušky do bažiny!“

Polaskala ji po chocholce a vzdychla si: „Ale nejhorší ze všech byla Mora, nikdy nezapomenu na její krutý pohled. Na to, jak mi málem vzala Ondru. I když, mezi námi holkami,“ spiklenecky na ni mrkla a vzdychla, „někdy je to s ním hodně, hodně těžký. Ale představa, že bych žila bez svého jízlivého bratra, je vážně hrozná. Do té doby jsem si vůbec neuvědomovala, že jednou můžu o své blízké přijít. A teď jsem málem přišla o tebe. To už mi, prosím, nikdy nedělej. Chybělas mi...“ větu však nedořekla, protože začala o překot pištět a vřeštět. Na peřinu se totiž spouštěl po pavučici

ně velký pavouk. Babou do něj rozpustile plácla tlapkou, až vyletěl oknem. Pokývala hlavičkou, až se jí ouška zatřepetala a chocholky na koncích uších Sáru opět nepříjemně šimraly pod nosem.

„No, vidíš, že tě potřebuju. Kdes vlastně byla, moje malá poběhlice? Ani nevíš, jak se mi stýskalo!“

Babou poprvé po dlouhé době zapískala, sklonila se, do tlamičky vzala dopis, který ležel na peřině, a podala ho Sáře. Ta ho nechápavě otevřela a nevěřícně na něj hleděla. Ke svému úžasu zjistila, že v ruce drží psaní ze Sedmihoří, vlastně pozvánku na křtiny. Udiveně se dívala na pergamen a pak zase na veverku. Nahlas překvapeně četla: „Milá Sáro a Ondro, dovolujeme si vám oznámit, že 1. 7. minutu po půlnoci se narodil Fuego, váš malý kmotřenec. Křtiny se budou konat zítra kolem poledního, čekáme na vás. Máte tu čest a privilegium stát se kmotry malého Fueva!“

„Babou, je to pravda?! Takže, když se spojí zlo a dobro, vznikne něco jako dobrozlo nebo zlobr. Narodil se malý dobromilek. To je úžasný!“

Radostně vyhodila polštář do vzduchu. Pak popadla pozvánku